

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΕΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας..

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ζ' εἶτος εὐρίσκονται παρ'
ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΔΗΡΓΑΤΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπομένα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνο-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διευθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματοσήμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. — Ἡ δεκαετηρίς τοῦ «Ρω-
μηοῦ». — Κυριακούλα Κριεζῆ Α' (ὑπὸ κ. Σωτηρίας Ἀλιμπέρτη). —
Σύγγραφοι Ἑλλήνες ποιηταί. Σολωμὸς Δ' (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσεῖα).
— Ἡ Βασίλισσα καὶ τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σι-
κίγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος ΚΗ'. — Συναυλία. —
Ἐστία καὶ Ἐσπερίς Σιγάλα. — Στρατιωτικὴ Ἐνωσις. — Ἀλληλο-
γραφία. — Συμβουλὴ. Συνταγὴ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Αἱ Ἑλληνίδες εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον

Ὁ ὀρίζων μας εὐρύνεται ὀλονέν. Ὁ οὐρανὸς μας γίνεται αἰ-
θριώτερος. Τὰ σκοτεινὰ νέφη τῶν προλήψεων ἀραιοῦνται.

Τὴν Τέχνην, τὴν μεγάλην ταύτην ἐκπολιτιστρίαν τῶν λαῶν
δὲν θὰ βλέπομεν μόνον πλανωμένην ἀνὰ τὰ ἐρειπωθέντα μνημεῖα
τῆς ἀρχαιότητος. Δὲν κρατεῖται αὕτη πλέον δεσμία καὶ ἀπρόσι-
τος μακρὰν ἡμῶν, δὲν καλύπτεται μὲ πέπλους πυκνοὺς, ὥστε
τὰ γυναικεῖα βλέμματα νὰ μὴ δύνανται νὰ εἰσχωρήσωσι μέ-
χρις αὐτῆς.

Ἐπολεμήσαμεν, ἠγωνίσθημεν, ἐπαλαίσαμεν, ἵνα κατακτή-
σωμεν τὸ χωρίζον ἡμᾶς ἀπὸ αὐτὴν ἔδαφος. Μετεβάλαμε τοὺς
κοιτῶνας μας εἰς ἐργαστήρια, τὰς γραφίδας μας εἰς χρωστή-
ρας, τὰ οἰκιακά μας σκεύη εἰς χρωματοπινακίδας. Καὶ μὲ δι-
δάσκαλον τὴν φύσιν καὶ τὸ ἐν τῇ γυναικεῖα καρδίᾳ ἐνυπάρχον
καλλιτεχνικὸν αἶσθημα κατωρθώσαμεν νὰ μεταφέρωμεν ἐντὸς
τῶν αἰθουσῶν μας, ἐπὶ μεταξωτῶν ἢ κηρωτῶν ὑφασμάτων,
τὸν μυριόχρονον κόσμον τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων, τὸν γαλα-
νὸν μας αἰθαίρα, τὸ εἰς ἀδαμαντίνους ἀφροὺς ἐκσπῶν φαληρι-
κὸν κύμα, τὰ ὠραία καὶ γραφικὰ τῆς χώρας μας τοπία, τὰ
μνημεῖα, τέλος πᾶν ὅ,τι μᾶς θέλγει, μᾶς τέρπει, ἢ συνδέει τὸν
βίον μας μὲ ὠραίαν τινα ἀνάμνησιν.

Ἄλλ' ἡ φύσις δὲν μᾶς ἤρκει, δὲν ἱκανοποιεῖ τὰς ἀπαιτή-
σεις τῆς καλλιθεσίας μας, τοὺς πόθους, τὴν φιλοδοξίαν μας.

Μεθ' ὅλας τὰς δυσκολίας τῆς ἀνατομικῆς μελέτης τοῦ σώμα-
τος, ἄνευ συστηματικῆς βεβαίως καλλιτεχνικῆς παιδείουσεως, ἡ
Ἑλληνίδις προήχθη εἰς σοβαρὰν τῆς Τέχνης βαθμίδι, τὴν
προσωπογραφίαν.

Ὅλη αὕτη ἡ ἐργασία ἐγένετο μονομερῶς, ἀποκλειστικῶς,
ἰδιαιτέρως, χωρὶς σχολεῖον Τέχνης, χωρὶς μουσεῖα χωρὶς πινα-
κοθήκας, χωρὶς ἀμιλλαν.

Ὅταν δὲ πρὸ τριετίας ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἠνοιξε
τὰς αἰθούσας τῆς εἰς τὴν πρώτην καλλιτεχνικὴν Ἐκθεσιν, ὅταν
διὰ θερμότητων ἄρθρων μας ἐκαλούσαμεν τὰς Ἑλληνίδας εἰς
ἐπίδειξιν τῆς ἐργασίας των, ὅταν ἀπὸ οἴκου εἰς δίκον διὰ τῆς
βίας σχεδὸν συνελέγομεν πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐκτεθῆ, ἐξαν-
τλοῦσαι ὅλην τὴν εὐγλωττίαν μας, ὅπως πείσωμεν τὰς δειλὰς,
τὰς ὑπὸ τῶν προλήψεων κωλυόμενας νὰ ἐκθέσωσι ἔργα των,
ὅταν τόσους ἀγῶνας καὶ κόπους καὶ θυσίας κατεβάλλομεν πρὸς
ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου, εἰς ἕν ἄλλο ἀπώτερον, εὐγενέστερον,
ὕψηλότερον ἀπεβλέπομεν μέλλον. Εἰς τὴν πάνδημον ἀνακήρυ-
ξιν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν ἐπὶ τῆς Τέχνης ἀκαταμαχῆτων δι-
καιωμάτων τῆς γυναικός.

Τὸ τότε μέλλον ἐγένετο ἤδη παρόν. Ὅ,τι αἱ Ἑλληνίδες
ἀπίστευτον πρὸ τετραετίας, πρὶν ἢ ἡ γυναικεῖα Ἐκθεσις ἀνα-
πτύξει τὸν ζῆλον των, εὐχαρίστως δέχοντα: σήμερον ὅτε ἀνοι-
γονται πρὸς αὐτὰς εὐρείαι αἱ πύλαι τοῦ Πολυτεχνεῖου. Τόση
δ' ὑπῆρχε δίψα ὑγιούς καλλιτεχνικῆς μορφώσεως, τόσος πόθος,
ὥστε ἐνῶ ἤτο προωρισμένον εἴκοσι μόνον μαθητρίαι νὰ κατα-
ταχθῶσιν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἰδρυομένην γυναικεῖαν τάξιν προ-
σῆλθον ὀγδοήκοντα, ἄγνωστον δὲ πόσοι θὰ προσέλθουν ἀκόμη.

Ἡ Τέχνη οὕτω εἰς τὸ μέλλον ὄχι μόνον θὰ συμπληροῖ τὴν
γυναικεῖαν ἀγωγὴν καὶ μόρφωσιν ὡς ὁ ἄριστος καὶ πλουσιώ-
τατος αὐτῆς στολισμός, ἀλλὰ καὶ βιοπαραγωγὸν στάδιον δύ-
ναται νὰ ἀποβῆ διὰ τὴν μερίδα ἐκείνην τῶν γυναικῶν, αἵτινες
ἐκ τῆς ἐργασίας των ἐξαρτοῦν τὴν ὑπαρξίν καὶ συντήρησιν των.
Νομίζομεν μέγιστα ὅτι ἡ Πολυτεχνικὴ σχολὴ ὀφείλει ἰδίως

νά ιδρύσει τάξιν τῆς κοσμητικῆς γραφικῆς λεγομένης, ἐξ ἧς αἱ ἀποφοιτῶσαι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀσχοληθῶσιν ἰδίᾳ εἰς τὴν μόλις ἀναπτυσσομένην παρ' ἡμῖν βιομηχανίαν τῆς κεραμικῆς, τῆς λεπτουργικῆς καὶ τῆς ὑφαντικῆς. Οὕτω τὰ ἐξ Εὐρώπης εἰσαγόμενα εἶδη πινακίων, ἀνοδοχείων καὶ λοιπῶν καλλιτεχνικῶν λεπτουργημάτων μετὰ γραφῶν, θὰ ἀντικαθιστῶντο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐνῶ ταυτοχρόνως μεγάλη μερὶς γυναικῶν θὰ ἐξασφάλιζε στάδιον εὐγενούς καὶ ἀξιοπρεποῦς ἐργασίας.

Ἦδη εἰς συμπλήρωσιν τῆς γυναικείας ταύτης καλλιτεχνικῆς κινήσεως ἐρχεται ἡ Γυναικεία Ἐνώσις, ἥτις ὡς πρὸ μηνῶν ἐγγράφομεν ἰδρύει καλλιτεχνικὸν τμήμα, ἐν ᾧ καλοῦνται νὰ συνεργασθοῦν πᾶσαι αἱ εἰς οἰοδότητε καλλιτεχνικὸν κλάδον ἀσχολούμεναι. Πᾶσα γυνὴ καλλιτέχνις ἢ ἐρασιτέχνις ὀφείλει νὰ ἐγγραφῇ μέλος τῆς Ἐνώσεως.

Πρέπει νὰ μεριμνήσωμεν, νὰ ἐργασθῶμεν, νὰ προνοήσωμεν, ὅπως τὸ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ αἰσθημα ἀναπτυχθῇ ἀνὰ πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, ὅπως ἐν καλλιτέχνημα ἐκτιμᾶται ἀναλόγως τῆς ἀξίας του, ὅπως οἱ καλλιτέχναι καὶ αἱ καλλιτέχνιδες ἐξασφαλιζῶσι βίον ἄνετον πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν των.

Τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα τῆς Γυναικείας Ἐνώσεως τοῦτο ἰδίᾳ θὰ ἐπιδιώξῃ, διὰ τῆς ἰδρύσεως διαρκοῦς ἐκθέσεων γυναικείων καλλιτεχνημάτων. Ἄνευ τῆς ἀπὸ κοινοῦ συνεργασίας ταύτης φόβος ὑπάρχει, μήπως ἢ εἰς τὴν τέχνην ἄνευ πρακτικοῦ ἀποτελέσματος ἐπίδοσις τῆς Γυναικός, δημιουργήσῃ αὐτῇ στάδιον ἀπογοητεύσεως καὶ μαρασμοῦ, στάδιον ἀθλιότητος, ἧς θύματα πίπτουσιν οἱ πλείστοι ἐκ τῶν ἀποφοιτούντων σήμερον ἐκ τῶν Πολυτεχνικῶν Σχολῶν νέων.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ ἐγγραφῶσι μέλη τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Γυναικείας Ἐνώσεως παρακαλοῦνται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας. Ὁραὶ ἐγγραφῆς ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης π. μ. καθ' ὅλον τὸν μῆνα Μάρτιον.

Η ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΡΩΜΗΟΥ

Δεκαετηρίς ἦν ὅλη ἡ Ἑλλάς θὰ πανηγυρίσῃ, ἦν ὅλοι οἱ θαυμασταὶ τοῦ Σουρῆ θὰ ἐορτάσουν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Αἱ προετοιμασίαι ἤρξαντο ἀπὸ μηνὸς ἡδῆ. Ἐπιτροπαὶ ἐξ ὁμογενῶν καὶ φιλολόγων συνέστησαν. Λεύκιμα πανηγυρικὸν τῆς Ἑστίας τῆς συνεργασίας πάντων τῶν συγχρόνων συγγραφέων, ποιητῶν καὶ δημοσιογράφων ἐκδίδεται. Ἐσπερὶς ἐπίσημος φιλολογικὴ ἐν τοῖς γραφεῖσι τῆς Ἑστίας διοργανοῦται. Δῶρον ὠραῖον καὶ πλούσιον, τῆ συνεισφορᾶ πάντων τῶν ἀναγνωστῶν καὶ θαυμαστῶν τοῦ ποιητοῦ, θὰ προσενεχθῇ αὐτῷ.

Ἄλλ' ὁ δημοφιλὴς Ρωμῆος δὲν ἔχει μόνον θαυμαστάς, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιώδεις θαυμαστριάς. Εἰξεύρομεν μάλλιστα πολλὰς αἱ ὁποῖαι μόνον τὸν Ρωμῆον ἀναγινώσκουν. Ὅλαι λοιπὸν αὐταὶ δὲν θὰ θελήσουν νὰ ὑστερήσουν τῶν ἀνδρῶν, δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἀφήσουν νὰ παρέλθῃ ἡ περίστασις αὐτῇ, χωρὶς νὰ δώσουν αὐτῷ δείγματα τοῦ θαυμασμοῦ των.

Θὰ ἦτο ὠραῖον, ἐὰν κατωρθοῦμεν ὅλαι ὅσαι τὸν θαυμάζομεν νὰ τῷ προσφέρωμεν ἴδιον δῶρον. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ θεωροῦμεν δύσκολον, ἄς περιορισθῶμεν εἰς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀποστείλωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸν κ. Ι. Χωρέμη τὴν ὑπὲρ τοῦ δώρου τοῦ Ρωμῆου εἰσφοράν μας.

ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΑ Α. ΚΡΙΕΖΗ

Α'.

Ἐστεφανωμένη μετ' ὅν αἰγλήεντα στέφανον τῆς δόξης ἀναδύει ἐκ τῆς κυανῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου ἡ πυρογενὴς Ὑδρα καὶ διασπῶσα τῆς ἀργυροειδοῦς ὀμίχλης τὴν λεπτὴν ὀθόνην, λούεται εἰς τὰς χρυσαυγεῖς ἀκτῖνας τοῦ ἑωθινοῦ ἡλίου. Φεγγυβόλος καὶ δροσόλουστος ἐπιφαίνεται ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῆ μαρμαρυγῇ ἢ εὐκλεῆς νύμφῃ τοῦ Νηρέως, ἡ μεγάλη πρόμαχος τῆς Ἐθνικῆς Παλιγενεσίας.

Ἐπὶ χλοεροῦ καὶ καταφύτου λόφου τῆς ἡ Μοῦσα τοῦ Ἀγῶνος ἐπακουμβῶσα ψάλλει διὰ τῆς ἐμπνευσμένης λύρας τῆς. Οἱ ἠδύμολποι φθόγγοι διασκορπίζονται ἀνὰ τὰς ἐκτάσεις τῶν ὄρεων καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

«Ἐπὶ τῷ βράχῳ τούτῳ ἤνθισε τὸ εὐώδες δένδρον τῆς Ἐλευθερίας, ἡ ὑπερήφανος καὶ ἡ πολύφυλλος μύρτις.

«Διὰ τῶν πτερυγῶν τοῦ ἀνέμου διατρέχουσι τὸν ἑλληνικὸν ὄριζοντα τὰ ὀνόματα τῶν θαλασσομάχων καὶ πυρφόρων δελφίνων τῆς Ὑδρας. Ἐφάμιλλοι τῶν Σαλαμινομάχων, Σπαρτιατῶν καὶ Σουλιωτῶν, ἀγῆρω ἔστησαν τρώπαια ἐπὶ τῶν γλαυκῶν ὕδατων τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γῆς.

«Ἡ φιλοπατρία, ὡς οὐρανία φλόξ διεθέρμαινε τὰς καρδίας των. Κρατοῦντες τὴν δῆδα τῆς Ἐλευθερίας φῶς διέχεον εἰς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας, καὶ διὰ τοῦ ἱεροῦ πυρός τῆς ἐπυρόλουσαν τὰς τριήρεις τῶν ἔχθρῶν τῆς Μεγάλῃς Πατρίδος.

«Ἡ κόπη τῶν ταχυπλόων των ἠλλάκωσε τὰ ὕδατα τῶν Ἠπειρῶν, ἀμύθητα εἰσχομίζουσα πλοῦτη τῆ πατρίδι καὶ φρουρὸς καὶ πρόμαχος τῶν ἀγῶνων τῆς ἐγένετο.

«Ὁραία καὶ χρυσὴ σελὶς ἐν ταῖς δέλτοις τοῦ Ἀγῶνος ἐγκλείει τὴν ἀνδρίαν, τὴν ἰσχύν, τὴν ἠρωισμόν των.

«Τὸ κρίνον τῶν ἀγρῶν καὶ τὸ ρόδον τῶν ὄρεων ἀρωματίζουσι τὴν ἀρετὴν, τὴν πίστιν τὴν φιλοπατρίαν, τὸν ἀγνὸν καὶ ἄδολον ἔρωτα, τὸ ἀριπρεπὲς κάλλος τῶν θυγατέρων τῆς Ὑδρας.

«Τερπναὶ αὔραι δροσίζουσι τοὺς τάφους τῶν γενναίων προμάχων, τῶν ἠρώων καὶ ἠρωίδων τῆς ἱερᾶς ταύτης γῆς. Ἀστέρες πολύφωτοι, φῶς διεσκέδασαν ἄπλετον εἰς τὸν ὄριζοντα τοῦ ἑλληνικοῦ στερεώματος».

Εἰς τὰς κλιτύας βράχου τῆς Ὑδρας, διήκοντος πρὸς τὴν μαρμαίρουταν θάλασσαν, ἐκεῖ ὅπου Ζέφυρος προσπνεῖ καὶ χορὸς βοδοσφύρων Νηρηίδων ὕμεναίους καὶ ἔρωτα ψάλλει, κεῖται Πύργος ὑψηλός, ἐγερθεὶς πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ ἀρχιτεκτόνων Ἐνετῶν καὶ Βυζαντινῶν, οὗς ἔφερον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοῦ Γεώργιος Δ. Βούλγαρης. Ἀνὴρ βέκτης, νοήμων, θερμὸς πατριώτης ὁ Γεώργιος Βούλγαρης διεκρίθη ἐν τῇ πατρίδι του εἰς τὰ ἀνώτερα ἀνεθῶν ὑπουργήματα. Εἶναι ὁ πρῶτος τῶν συμπολιτῶν του, ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον Διοικητῆς ἡ Μπέης τῆς Ὑδρας. Διὰ τοῦ ἠθικοῦ δ' αὐτοῦ σθένους ἠδυνήθη νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἔννομον τάξιν καὶ πειθαρχίαν περὶ τὴν διοίκησιν, τὴν ὀλιγάρκειαν καὶ λιτότητα περὶ τὴν δίκαιαν τοῦ βίου εἰς τὴν αὐτοδιοικουμένην τότε Ὑδραν, ἥτις κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μακραίωνος δουλείας ἐδέσποζε τοῦ Αἰγαίου διὰ τῶν πλοίων τῆς καὶ ἤκμαζεν ἐν ἐμπορίῳ καὶ πλούτῳ.

Ὁ Γεώργιος Δ. Βούλγαρης εἰς τὸν ἰδιωτικὸν του βίον ὑπῆρξεν εὐτυχῆς. Γλυκεῖα καὶ φιλόστοργος σύζυγος, Μαρία, θυγάτηρ Σάρπας, καὶ πεντὰς τέκνων Δημήτριος, Ἐμμανουὴλ καὶ Νικόλαος, Ἐλένη καὶ Κυριακοῦλα ἐφαίδρουναν τὰς ἡμέρας του. Οἱ υἱοὶ ἐκλείσαν τὴν καταγωγὴν των· ὁ μὲν Ἐμμανουὴλ ὡς ὑποναύαρχος ἐν τῷ ἑλληνικῷ ναυτικῷ, ὁ Νικόλαος ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ· ὁ δὲ πρωτότοκος Δημήτριος, ὁ πάντων ἐξοχος διέπρεψεν ὡς μέγας πολιτευτῆς. Γερουσιαστής, Ἀντιβασιλεύς, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Μεσοβασιλείας τοῦ 1862 καὶ κατ' ἐπανάληψιν Πρωθυπουργὸς ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Σιπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτος Γεωργίου τοῦ Α'. Μεγαλοπρεπῆς, ἀριστοκράτης τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, τετιμημένος δι' ἀνωτάτων παρασῆμων, ἐξείρεται ποῖων μετ' ἡν ἰδιορρυθμὸν ὕδραϊκὴν στολὴν του· εἶχε τὸ ἐπιβλητικὸν κατὰ τὰς ἐνεργείας του τὸ ἀκραϊφνὲς εἰς τὰς σκέψεις του, τὸ τίμιον καὶ πατριωτικὸν εἰς τὰ αἰσθημάτα του. Ἄπας ὁ βίος καὶ ἡ πολιτικὴ του δράσις ἀποτελοῦσι μεγάλην σελίδα εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν. Ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Μπέη Βούλγαρη ἡ Ἐλένη διεκρίθη ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὡς σύζυγος τοῦ εὐπατρίδου τῆς Ὑδρας Νικολάου Γκίκα. Ἡ δὲ νεωτέρα Κυριακοῦλα, ἧς τὸν βίον σκιαγραφοῦμεν, παρακολουθοῦσα αὐτὴν ἐξ αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς, περιβλεπτον κατέλαβε θέσιν ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκλεκτῶν Ἑλληνίδων τῆς ἐποχῆς τῆς, διὰ τὴν ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὰ σπάνια ἠθικὰ προτερήματα, τὴν ἀγαθὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὴν φιλανθρωπικὴν δράσιν τῆς.

Ἀθῶα καὶ ἀφελὴς παρθένος ἠῦξανεν ἐντὸς τοῦ δυσπροσίτου Πύργου τοῦ πατρὸς τῆς, ὡς ὠραῖον ἀνθύλλιον ἐν θερμοκηπίῳ, ἀποδίδουσα ἅπαν τὸ ἄρωμα τῆς στοργῆς καὶ χαρᾶς πρὸς εὐδαίμονας γονεῖς. Ὑπὸ τὴν θαλπερὰν τῆς ἀγάπης των ἀτμόσφαιραν ἀνεπτύσσετο εἰς κάλλος ψυχῆς καὶ σώματος, παιδευομένη εἰς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς καὶ γνώσεις, αἰτινες κρηπίδωμα ἔχουσι τὴν εὐσέβειαν καὶ ἠθικὴν, τὸ ὑψηλὸν φίλτρον τῆς συζύγου καὶ μητρὸς καὶ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος.

Πιστοὶ καὶ αὐστηροὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς των παραδόσεις οἱ ὑψηλόφρονες γονεῖς τῆς Κυριακοῦλας παρηκολούθουν διὰ τοῦ ἑταστικοῦ βλέμματος τὴν ἐφηβὸν ἡλικίαν των τὰ πρῶτα τῆς νῆσου φερόντων, ποθοῦντες νὰ ἐκλέξωσι σύντροπον καὶ προστατὴν τῆς αἰδήμονος θυγατρὸς των, πρὶν ἢ τὸ τηλεβόλον τῆς Ἐθνεγεσίας ἠχῆσῃ καὶ οἱ ἀδελφοὶ σπεύσωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δόξης καὶ τιμῆς. Μετὰ γόνου των Κριεζιδῶν, φυλῆς Ἀλβανικῆς, οἵτινες τέσσαρας αἰῶνας πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως εἶχον ἀποικήσει ἐκ τῆς Εὐβοίας εἰς τὴν Ὑδραν, ἀντήλλαξαν οἱ γονεῖς τῆς Κυριακοῦλας τὰ μνηστρα τῆς καρδίας τῆς, παιδίσκης μόλις δωδεκαετίδος.

Ὁραία καὶ ὑψηλὴ ἡ ἰδέα τῶν χρόνων ἐκείνων τῆς εὐθύνης δηλονότι τῶν γονέων πρὸς τὰς θυγατέρας, καὶ τοῦ ὄρκου καὶ ἱπποτισμοῦ τοῦ μνηστῆρος πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας του ἀντιτάσσοντες ἀμφοτέρω τὴν ἠθικὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸν ἠρωισμόν ὡς προπύργια ἰσχυρὰ ἀέναντι τοῦ κράτους τοῦ δυνάστου, ἔχοντος δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς τιμῆς των καταθλιβομένων, διέσωζον οὕτω τῆς ἀθῶας παιδίσκης τὴν ἠθικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος, ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν αἰγίδα τοῦ συζυγικοῦ βίου ἐξ αὐτῆς τῆς νεωφωτάτης ἡλικίας τῆς.

Δεκαεξαετίς ἡ Κυριακοῦλα γενομένη σύζυγος καὶ μήτηρ

διεκρίνετο ἐν τῇ Ὑδρᾷ διὰ τὸ σοβρὸν καὶ ἀφελὲς τοῦ ἤθους τὴν ἀγνὴν καὶ τρυφερὰν καρδίαν, τὴν ἀνεπτυγμένην σκέψιν, ἣν ἐπιμελετημένη ἀνατροφή εἶχεν ἐν αὐτῇ ἀναπτύξει. Τοιαύτη σύζυγος ὠρίσθη ὑπὸ τῆς Θεῆς Προνοίας εἰς τὸν νεαρὸν Ἀντώνιον Κριεζῆ, φημιζόμενον ἐπὶ χρηστότητι ἠθῶν καὶ εὐφυίᾳ. Ἰσα τῇ ἐξόχῳ καλλονῇ τὸ γοργὸν καὶ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ρόδινον τῶν παρειῶν, τὸ εὐσταλὲς τοῦ παρασηματος ἀνεδεικνυον αὐτὸν ἦρωα τῆς Ἐπικῆς Περιόδου τῶν ἀρχαίων χρόνων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ θεὰ Ἐλευθερία ἐγερθεῖσα ἐκ τῶν προγονικῶν τάφων καλεῖ ἐκ τῶν ἀμμοδῶν τοῦ Ἰστρου ὄχθων, τῶν κερυφῶν τοῦ Πίνδου καὶ Ταυγέτου, τῶν κυματοπλήκτων νήσων τοῦ Ἀρχιπελάγους, τοὺς ἦρωας καὶ τὰς ἠρωίδας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος. Ἐν τοῖς πρώτοις σπεύδει ὁ γενναῖος Ἀντώνιος Κριεζῆς, ὁ μύστης τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, ἀποχαιρετίζων νεαρὸν σύζυγον καὶ τέκνον νήπιον, διὰ νὰ προσφέρῃ βραχίονα καὶ καρδίαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος. Εἰς τὸν συζυγικὸν ἀσπασμὸν δὲν ἔχυσε δάκρυ δειλίας ἢ κόρη τῆς Ὑδρας· ἀλλὰ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας θέισα καὶ καταστέλλουσα τοὺς ἄλλους αὐτῆς παλμούς, ἄφινε ν' ἀναπάλλωσιν οἱ τῆς φιλοπατρίας καὶ ἐλευθερίας. Ἦτο γλυκὺς καὶ συγκινητικὸς ὁ τῶν συζύγων ἀποχαιρετισμὸς, ὡς ὁ τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀλλ' εὐτυχέστερος ἐκείνου καὶ εὐδαιμονέστερος. Ὁ ἦρωας τῆς Ὑδρας μετ' ἀπαραιμίλλου ἠρωϊσμοῦ ἀγωνισθεὶς, ἐν ἀπάσαις ταῖς ναυμαχίαις, νικήσας καὶ διαπρέψας, ὁ δεξιὸς βραχίον τοῦ Μιαούλη, ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἐπανήλθεν ἐνδοξος καὶ τροπαιοῦχος κομίζων τὸν τῆς δόξης στέφανον, ὃν ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκλεκτῆς συζύγου, ἥτις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος δὲν ἐπαύσατο ἀναζωπυροῦσα διὰ τῶν ἐνθουσιωδῶν καὶ στοργικῶν αἰσθημάτων τῆς, τὸ θάρρος, τὴν τόλμην, τὰς ἐλπίδας, τοῦ ἀγωνιζομένου, ἥτις ὡς ἀληθῆς ἰέρεια τῆς φιλανθρωπίας εἶχε καταστήσει τὸν εὐπορον οἶκόν τῆς, τὸ ἄσυλον τοῦ πενομένου καὶ δυστυχοῦς ναυαγοῦ, ἥτις ἐπισκεπτομένη τὸν οἶκον τῶν πτωχῶν ἀπέμικσε τὸ δάκρυ τῆς πενίας καὶ δυστυχίας, αἰσθανομένη ἐπὶ τούτῳ τὴν μεγίστην ἠθικὴν ἀπόλαυσιν.

Σωτηρία Ἀλιμπέρτη.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Δ'.

Ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ παραδόξου ποιήματος, ὃπερ ἀφῆκεν ἡμιτελές. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐδημοσιεύθη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τοῦ ρωμαντισμοῦ, καθ' ἣν τὸ ἔκρυθμον, τὸ παρὰ φύσιν, τὸ ἐπιτετηδευμένον, τὸ τερατώδες ὑπέτρεφον μόνον τὴν φαντασίαν τῶν ποιητῶν. Ἄλλ' ἀνευρίσκει τις ἐν αὐτῷ τὴν τραγικὴν πνοὴν τῆς Δίσχυλλου ποιήσεως. Δὲν θὰ ἐπινοῦμεν λόγον περὶ τούτου, ἐὰν τὸ ἔργον δὲν εἶχέ τι τὸ σπουδαῖον καὶ ἰδιάζον, ἐὰν ἡ δράσις δὲν ἀνεκάλει ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ φρίκῃ τὰς περιστάσεις ἐκείνας, αἰτινες ἐνεποίουν τρόπον εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας, ὅτε ἐβλεπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς συμφορὰς τοῦ Λαίου ἢ τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἐὰν ἐπὶ τέλους τὸ ποίημα τοῦτο, καὶ τοὶ πραγματευόμενοι ὑπόθεσιν ἐπαχθῆ δὲν εἶχε

καλλονάς, αίτινες ήθελον τιμήσει και τους εξοχωτέρους των μη κλασικών ποιητών.

Ο Λάμπρος, ο ήρωας του ποιήματος, είναι άνδρ διεθναρμένος, άλλ' άνδρεος. Αφίνει τρεις υιούς και την μόνην αυτού θυγατέρα, νόθα τέκνα (των οποίων την μητέρα δέν ήθέλησε να νυμφευθῆ), όπως υπάγη μετά των Σουλιωτών να πολεμήση κατά του Άλη πασά των Ιωαννίνων. Μία νεάνις μετημφισμένη ως Τουρκος σώζει τον Λάμπρον και τους Σουλιώτας από έχθρικῆς ενέδρας. Έρασθείς τῆς ήρωίδος, ανταγαπάται υπ' αὐτῆς, ὅτε ἐκ σταυροῦ ἐγκεχαραγμένου ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, ὁ Λάμπρος ἀναγνωρίζει τὴν ἰδίαν θυγατέρα! Τὴν φρικώδη ταύτην ἀλήθειαν μαθαίνει οὕτω παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός. Είναι μόνη ἐπὶ τινος λίμνης· ὁμιλεῖ και κωπηλατεῖ με κεκλιμένη κεφαλήν. Αἰφνης ὁ πατήρ ἀκούει ὑπόκωπον ἤχον. Ἡ νεάνις ἐρέφθη εἰς τὴν βαθεῖαν λίμνην, ὁ Λάμπρος ἐπιστρέφει οἰκᾶδε. Είναι ἡ πικραμένη τοῦ Πάσχα.

Καθαρώτατο ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
Τῆς αὐγῆς τὸ δροσάτο ὑπερο ἀστέρι
Σύγγεφω, καταχνιά, δέν ἀπεροῦσε
Τ' οὐρανὸν ἔδ' κἀνενα ἀπὸ τὰ μέρη·
Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κινήμενο ἀργουσοῦσε
Τόσο γλυκὸ ἔδ' τὸ πρόσωπο τ' ἀέρι,
Ποῦ λὲς καὶ λεί μετ' τῆς καρδίης τὰ φύλλα·
Γλυκεῖα ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος μαυρίλα.

Χριστὸς ἀνέστη! Νέοι, γέροι, καὶ κόραις
Ὅλοι, μικροί, μεγάλοι, ἐτοιμαστῆτε·
Μέσα ἑσταῖς ἐκκλησιαῖς ταῖς διαγοφῶραις
Μὲ τὸ φῶς τῆς χαρῆς συμμαλωχῆτε,
Ἀνοίξετε ἀγκαλιὰς εἰρηνοφῶραις
Ὅμπροστὰ ἑ τοὺς Ἀγίους, καὶ φιληθῆτε·
Φιληθῆτε γλυκὰ, χεῖλη με χεῖλη,
Πέστε Χριστὸς Ἀνέστη, ἐχθροὶ καὶ φίλοι,

Ἄλλ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, ἐν ἣ ὁ Λάμπρος εἰσέρχεται με καρδίαν διεθναρμένην τρομερὰ ὀπτασία ἐπιφαίνεται αὐτῷ. Τὰ νεκρὰ αὐτοῦ τέκνα τρέχουσι κατόπιν του και με τὰ πελιδνὰ χεῖλη των ζητοῦσι να δώσωσιν εἰς τὸν Λάμπρον τὸ φίλημα τῆς εἰρήνης. Ἡ περιστροφή αὐτῆ των νεκρῶν φασμάτων ἐντὸς τῆς ἐρήμου ἐκκλησίας εἶναι φρικώδης, ἀλλὰ δέν ἔχει τι τὸ ἀηδές.

Παραδοξοτάτην ἐντύπωσιν προξενεῖ ἡ σκηνή, ἐν ἣ ὁ Λάμπρος ἀποτείνεται εἰς τὴν μητέρα τῆς θυγατρὸς του, ἣν ἐπανευρίσκει. Πλειστάκις δοκιμάζει να τῆς εἰπῆ «πρᾶμμα φρικτό, ποῦ κανενοῦ δέν τώπε». Διστάζει θελε να τὸ εἰπῆ, σταματᾶ και ἀρχίζει ἐκ νέου. Ἡ μήτηρ ἐπὶ τέλους μαντεύει.

Ὁ ἐνοχος φεύγει και ζητεῖ τὴν αἰωνίαν λήθην εἰς τὰ νερὰ ἐνθα ἡ κόρη του εὔρε τὸν θάνατον. Ἡ δὲ μήτηρ παράφρων πληροῖ τὴν ἐρημίαν με τὰ ἄσματά της.

Ταῦτα πάντα εἶναι δραματικώτατα, αἱ εἰκόνες, αἱ ἐρωτικαὶ σκηναί, αἱ ἀραὶ φέρουσι χαρακτῆρα καταπληκτικὸν και πρωτότυπον. Φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς Ἑλλάδος τὸ φοβερόν δέν φαίνεται εἰδεχθές.

Ὁ Σλωμοὺς διήλθε τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου ἐν Κερκύρᾳ ἀπολαύων τῆς ὑπολήψεως και τοῦ θαυμασμοῦ των συμπατριωτῶν αὐτοῦ. Ἀπεβίωσε τῷ 1857, πρὶν ἢ ἶδη τὰς Ἰονίους νήσους, τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἠγάπα ἠνωμένως τῇ μητρὶ πα-

τρίδι, ἣν ἔτι μᾶλλον ἠγάπα. Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠλπίζετο ὅτι οἱ κληρονόμοι του θὰ ἐδημοσίευσαν ἀνέκδοτα ποιήματα του. Ἄλλ' εἰς μάτην.

Ἡ πλήρης ἐκδοσις των ἔργων τοῦ Σωλομοῦ των ἐκδοθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Πολυλά τὸ 1889 δέν περιλαμβάνει, πλὴν ὀλίγων ἐξαίρεσεων, ἢ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐδρεψε ἐκ των χειλέων τοῦ ἰθνηκοῦ αὐτῆς ποιητοῦ, ζῶντος ἔτι. Τὸ κληροδότημα, ἂν και ἑλιπίες εἶναι οὐχ ἤττον πολῦτιμον.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Εὐφρασίᾳ Κετσία

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ περιπάτου και τῆς διασκεδάσεως διὰ τὰς ἐργατικὰς τάξεις. Ὅλα τὰ προάστεια τῆς πόλεως, ὅλοι αἱ ἄγνωστοι και ἀπομακρυσμένοι συνοικίαι ἀραιοῦνται, ἐρημοῦνται κατά τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἐνῶ αἱ πλατεῖαι και αἱ κεντρικαὶ ὁδοὶ βρῖθουν ἀπὸ τὸν ποικίλον αὐτὸν κοσμον, τὸν ἀπόζοντα ἰδρωτὰ ἐργασίας και με ἑορτινὸν ἔνδυμα ἀπολαμβάνοντα τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀναπαύσεως.

Ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς αὐτὰς συγκεντρώσεις λείπει συνήθως τὸ ζωογόνον στοιχεῖον, αἱ νεάνιδες, αἱ ἐργάτιδες με τὰ ὠχρὰ συνήθως και ἀναιμικά των πρόσωπα, ἀλλὰ με τοὺς ζωηροὺς καὶ νοήμονας ὀφθαλμούς, με τὰ κομψὰ και καθάρια φορεματάκια των, με τὰς φιλαρέσκους κινήσεις.

Μάτην θὰ τὰς ζητήσητε εἰς τὰς πλατεῖας, μάτην εἰς τὰ ἐργοστάσια των, μάτην εἰς φιλικὰς συναθροίσεις. Τὸ σημεῖον τῆς συγκεντρώσεως των εὐρίσκετε, ἐὰν διασχίσητε τὴν στενωπὸν ὁδὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης και λάβητε τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀδιέξοδον αὐτῆς ἀτραπὸν.

Διὰ μεγάλης θύρας εἰσέρχεσθε εἰς αὐλήν, τῆς ὁποίας ἡ κυριώτερα ἀρετὴ δέν εἶναι βεβαίως ὁ καθαρὸς ἀήρ· ἄλλως τε τοῦτο ἐννοεῖτε, εὐθύς ὡς σὰς εἶπομεν ὅτι τὸ ἴδρυμα χρησιμεῖει καθ' ἐκάστην ὡς δημοτικὴ θηλέων σχολή, και συνήθως αἱ ἐν Ἑλλάδι κυβερνήσεις ἐνοικιάζουσι διὰ σχολεῖα τὰς οἰκίας, ἄς οὐδεὶς ἰδιώτης ἤθελε στέρξει διὰ κατοικίαν.

Ἐδῶ ἐν τούτοις αἱ πτωχαὶ ἐργάτιδες συγκεντροῦνται. Τὰς αἰθούσας αὐτοῦ τοῦ κτιρίου κατακλύζουσι ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν. Διψοῦν μάθησιν, διψοῦν μόρφωσιν, ἠθικοποίησιν, ἐκπολιτισμὸν τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ διερχόμενα τὰς ἐξ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος των ἀπὸ πρωῖας μέχρι νυκτὸς εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς πόλεως, ἵνα ἐντίμως κερδίσουσι τὸν ἄρτον των.

Μετ' αὐτῶν διερχόμεθα τὰς μεταμεσημβρινὰς μας ὥρας τῆς Κυριακῆς πᾶσαι ἡμεῖς αἱ ἀναλαβοῦσαι τὴν μόρφωσιν και ἐκπαιδευσίν των. Μετ' αὐτῶν τὰς διήλθεν ὅλας ἐπίσης τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας τῆς ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα ἡ ἐπίτιμος προστάτις τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, παρακολουθήσασα τὰ μαθήματα πασῶν των τάξεων και μετασχούσα τῆς ἐξετάσεως των μαθητριῶν μετ' ἐνδιαφέροντος ἀληθοῦς φιλολάου ἀνάσσης, ἐννοουσης τὰ πρὸς τὸν λαὸν της καθήκοντά της.

Τὴν ἐξέπληξεν ἡ πληθὺς των ὠφελίμων και πρακτικῶν γνώσεων των ἐργατῶν, ἡ πρόοδος των εἰς τὰ γράμματα, ἡ ἔκτακτος εὐφυΐα και νοημοσύνη πολλῶν ἐξ αὐτῶν. Μὰ πῶς προφθάνουν με μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα, να μαθαίνουν περισσότερα σχεδὸν των ὅσα εἰξεύρουσι αἱ εἰς τὰ σχολεῖα καθ' ἐκάστην φοι-

τῶσαι ὁμηλικῆς των; μὰς εἶλεγεν ἡ Α. Μεγαλειότης, ἡ δαψιλῶς ἀπονέμουσα τὰς θωπεῖας της πρὸς τὰς ἐργάτιδας, και μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ζητοῦσα πληροφορίας περὶ μιᾶς ἐκάστης ἐξ αὐτῶν.

Και αἱ ἐργάτιδες ἠνῶουν να ἐξετασθοῦν ὅλοι. Μικρὰ ὑπηρετίς ἐκ τῆς πρώτης τάξεως μόλις συλλαβίζουσα δέν εἶχεν ἐξετασθῆ. Ἐφάνη τόσον δυστυχῆς, τόσον ἀπηλπισμένη, ὥστε ἡ Βασίλισσα ἐτόιμη να ἀναχωρήσῃ παρεκάλεσε τὴν κ. Ἰσμήνην Βλάχου, τὴν μετὰ τῆς αὐταπαρνήσεως διδάσκουσαν τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν εἰς ἑκατοντάδα ὀλην κορασίδων, να ἐξετάσῃ και αὐτήν.

Ἡ Βασίλισσα ἀνεχώρησεν ἐνθουσιασμένη, συνάψασα πολλὰς φίλας μετὰ των μικρῶν ἐργατῶν, ἰδίως μετὰ μικρᾶς ἐξόχως εὐφυοῦς, περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλει μετ' ἐνθουσιώδους καταπλήξεως.

Και αἱ ἐργάτιδες εὐτυχῆς διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτην ἐπίσκεψιν τῆς Ἀνάσσης των, ἠντλησαν ἐκ τῆς στοργῆς και τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς νέον θάρρος πρὸς συνέχισιν τῆς ἐκπαιδεύσεως και μορφώσεως των, ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τῆς μόνης ἀναπαυσίμου ἡμέρας των, τῆς Κυριακῆς.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΑΣ ΤΑΞΕΙΔΩΤΙΑΣ

ΚΗ'.

Δύναται να βρυχᾶται ὅσον θέλει, και να μαινεται, και να βογᾶ, και να ἐκσπᾶ εἰς λυσσώδη ἀπειλητικὰ κύματα ὁ ὠκεανός. Δύναται οἱ καταρράκται να ροχθοῦν, και να παφλάζουσι και να ἐξεγείρουσι ἀποτυφλωτικὸς ἀνεμοστροβίλους ὕδατος. Δύναται να συνταράττουσι τὰς ἀβύσσους των ποταμῶν και λιμνῶν οἱ ἐκκωφαντικοὶ μυκηθμοὶ τοῦ μαινομένου ὑγροῦ στοιχείου ἐν Ἀμερικῇ. Οὐδεὶς Δημοσθένης ἐπικαλεῖται ἐκεῖ τὴν συνδρομὴν τῆς ἀναστατωμένης φύσεως. Οὐδεὶς ρήτωρ ἔχει ἀνάγκην να ὑποβληθῆ εἰς τὰς δοκιμασίας ἐκείνου, ἵνα χειρίζηται τὸ θεῖοτατον δῶρον τοῦ λόγου, μετ' ὅσης δυνάμεως ὁ τὸ ὄνομά του ἀπαθανάτισας μέγας ρήτωρ τῆς ἀρχαιότητος.

Θὰ ἐλέγαμεν ὅτι αἱ Ἀμερικανίδες και οἱ Ἀμερικανοὶ γεννῶνται ρήτορες, ἐὰν δέν παρευρισκόμεθα εἰς τὴν διδασκαλίαν των μαθημάτων τῆς δημοτικῆς σχολῆς, ἣν κατά τύχην ἐπισκέφθημεν. Ἐδιδάσκετο τὸ πεζότερον, τὸ πληκτικώτερον, τὸ ἀνιαρώτερον, τὸ παπαγαλιστικώτερον των μαθημάτων διὰ τὰ ἰδικὰ μας σχολεῖα: ἡ Γεωγραφία.

Και εἰς τὸ μάθημα αὐτὸ με τὰ ξηρὰ ὀνόματα και τοὺς ξηροὺς πληθυσμούς, ὅπως συνήθως και αἱ γεωγραφίαι και οἱ διδάσκαλοι τὸ διδάσκουσι, μὰς ἀπεκαλύφθησαν θησαυροὶ ὅλοι ρητορικῆς γονιμοτητος και πλούτου, ἐκχυθέντος εἰς δροσεροῦς και κρυσταλλίνοους ρύακας παιδικῆς καλλιλογίας.

Ἡ σφαῖρα τῆς Γῆς, ὡς τὴν περιεγράψαμεν, ὑψοῦτο ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς τάξεως μεγάλῃ, εὐχρωμος, εὐκρινῶς διαγράφουσα δι' ἀναγλύφων και εἰκόνων τὰς διαφόρους φυσικὰς τῆς γῆς διαιρέσεις. Μελετᾶται ὁ Νέος Κόσμος, ἡ παρὰ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακάλυψις του. Αἱ μικραὶ μαθήτριαι και οἱ μικροὶ μαθηταὶ δέν περιορίζονται ἀπλῶς εἰς τὰς ἱστορικὰς

περιπετείας τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν γεωγραφικὴν μελέτην τῆς γῶρας των. Ἐπιτηδείως παρὰ τῆς διδασκαλίου ἐρωτώμενοι ἐκθέτουσι ἰδίαις σκέψεις, ἰδίαις κρίσεις, ἰδίαις ἰδέαις. Ἐὰν ἤμην ἐγὼ Χριστόφορος Κολόμβος θὰ ἐπράττα τοῦτο και ἐκεῖνο... λέγει πᾶς δεκατριετής, τὸν ὅποιον διακόπτει νεάνις δωδεκαετής. Αἱ ἰδέαι και αἱ σκέψεις σας, τῷ λέγει, εἶναι πολὺ αὐθαίρετοι, πολὺ τυραννικαί. Και διὰ μελιρρῶτου εὐγλωττίας και θαυμασίας αἰσθηματικότητος ἐξαίρει τὸν ὠραῖον και εὐγενῆ χαρακτῆρα τοῦ Κολόμβου, τὸν ὅποιον, λέγει, ἠδίκησαν, ὀνομάσαντες τὸν Νέον Κόσμον Ἀμερικὴν και ὄχι Κολομβίαν. Βαθμηδὸν και κατ' ὀλίγον και ἄλλοι μαθηταὶ και μαθήτριαι μετέχουσι τῆς συζητήσεως, ἐκφέροντες κατὰ σειρὰν τὰς ἰδέαις των με πολλὴν εὐπρέπειαν και φλεγματικότητα. Ἀπὸ τοῦ Κολόμβου τὸ ζήτημα ἐκτοπίζεται εἰς τὰς μεταξὺ λευκῶν και μαύρων πρώτας διενέξεις και στάσεις. Καλὰ τοὺς ἔκαμαν και τοὺς ἐσκότωναν, εἶπεν ἐγειρόμενος, ζωηρὸς με μεγάλους μαύρους ὀφθαλμούς μαθητῆς.

Ἐπαναφεράτε τον εἰς τὴν τάξιν, λέγει μικρὰ παιδικὴ ἀποτεινομένη πρὸς τὰς συμμαθητριάς και συμμαθητάς της. Μικρὸν παιδί, τὸ ὅποιον ἐπιδοκιμάζει δολοφονίας και αἱματοχυσίας, προμηνύει σκληρὸν ἄνδρα.

Ὁ μικρὸς προαλήσας ἐρυθρῆς και χαμηλόνης τὰ βλέμματα, ἐνῶ ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ του ὑψοῦσι τὴν χεῖρα, εἰς σημείον, ὅτι εἶναι σύμφωνοι με τὴν ἀποδοκιμάσαν αὐτόν.

Ἄλλη μαθήτρια τότε ζητεῖ τὸν λόγον. Ἀντὶ να τὸν μεμψόμεθ', λέγει, διότι πρὸς στιγμὴν ἐπλανήθη, χριστιανικώτερον εἶναι να συζητήσωμεν τὴν ἰδέαν του και τοῦ ἀποδείξωμεν, ὅτι οἱ λευκοὶ ἐφέρθησαν σκληρῶς πρὸς τοὺς μαύρους.

Ἡ Μίρι ἔχει δίκαιον, εἶπον ὅλοι αἱ μαθήτριαι ὁμοφώνως. Ἡ Μίρι ἔχει τὸν λόγον, κυρία, ἵνα ἀποδείξῃ πῶς οἱ λευκοὶ ὑπῆρξαν ἄδικοι πρὸς τοὺς μαύρους.

Ἡ διδάσκαλος τότε τοὺς διέκοψεν. Ἡ Μίρι, εἶπε, δέν προητοιμάσθη διὰ τοιαύτην συζήτησιν, και δέν ἐπιθυμῶ ἐπὶ ζητήματος τόσον οὐσιώδους να λάβῃ τὸν λόγον ἀπροπαρασκευάστος. Διακόπτομεν λοιπὸν τὸ μάθημα. Ζήτησε εἰς τὴν βιβλιοθήκην τὰ βιβλία, τὰ ὁποία σοὶ χρειάζονται διὰ τὴν συζήτησιν αὐτήν, Μίρι, και ἐτοιμάσου διὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα.

Ἡ διδάσκαλος ἠγέρθη και τὸ παράδειγμα της ἠκολούθησεν ὀλη ἡ τάξις. Εὐθυμα, ζωηρὰ τὰ παιδιά ἐξεχύθησαν εἰς μέγαν ὑαλόφρακτον ἐξώστην, φέροντα πρὸς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ ὑπῆρχον πάντα τὰ διὰ γυμναστικὴν ὄργανα. Τραπεζία, ἀλτήρες, σφαῖραι ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν.

Ἀφήσαμεν τὰ παιδιά να ἀσκηθοῦν ἐδῶ και περιήλαμεν μετὰ τῆς διευθυντριάς ὅλον τὸ σχολεῖον. Ἀληθῆς μέγαρον γελαστόν, εὐθυμον ὅλον ζωὴ και χαρὰ. Ὁ ἀήρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς καλῶς και ἐπιστημονικῶς ἐννοουμένης ἐλευθερίας ἀπεπνέετο ἀπὸ ὅλα τὰ πρόσωπα και ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀκόμη. Οὔτε φωναὶ λαρυγγώδεις των διδασκαλισσῶν και διδασκάλων, οὔτε βλέμματα ἄγρια, οὔτε ὕφος παλικαρικόν, οὔτε ὕβρεις και βλασφημίαι, οὔτε ξύλον, οὔτε γρονθοκοπήματα. Ἄνδρες και γυναῖκες πάσης ἡλικίας με πρόσωπα εὐεῖδῃ, εὐχάριστα, γελαστά, με ἐνδυμασίας φιλοκάλους και κομψὰς τοῦ τελευταίου συρμού, με ἄνθη ἐπὶ τῆς κομμοδόχης, ἐπὶ των τραπεζῶν, ἐπὶ των παραθύρων, ἐπὶ των παιδικῶν γραφείων.

Αἱ μαθήτριαι και οἱ μαθηταὶ ὄχι με ὁμοιομόρφους στολάς, ὄχι με φορέματα ρυπαρὰ ἢ ἄχαρὰ ὡς να κλαίουσι ἐπάνω των,

ὄχι με σκοτεινὰ χρώματα. Ρόδινα, ἐρυθρὰ, λευκὰ, θαυμασιῶς συζευγύμενα με τὰς γαλακτώδεις σάρκας των καὶ τὰ κεράσινα χεῖλη των, καὶ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς των. Οὐτε ὑποκριτικὴ στάσις, καὶ φοβισμένα βλέμματα, καὶ τρέμουσα φωνή, καὶ δειλία καὶ σύγχυσις καὶ ἀδελξιότης εἰς τὰς κινήσεις. Ἐλευθερία, ἰσότης, δημοκρατία, καὶ ἐντὸς τῆς σχολῆς, ὡς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς. Ἐδῶ ἀρχίζει, ἐδῶ μελετᾶται καὶ καλλιεργεῖται καὶ ἀναπτύσσεται τὸ πνεῦμα τὸ δημοκρατικόν, τὸ φιλελεύθερον, καὶ διὰ τοῦτο τόσον τελειῶς κητηρισμένοι διὰ τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα ἀποδίδονται εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες.

Μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἔζων εὐχάριστος ὄλην μου τὴν ζωὴν εἰς τὸ σχολεῖον αὐτό, ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτου κύκλου.

Τὸ πιστεύω, μοὶ εἶπεν ἡ διευθύντρια, πρὸς ἣν ἐξέφρασα τὴν ἰδέαν μου αὐτήν. Μήπως τὸ σχολεῖον δὲν εἶναι ἐνδιαιτήμα τῆς ὠραιότερας ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δὲν εἶναι πρόγραμμα μὰς νὰ καθιστῶμεν τὰ παιδιὰ αὐτὰ ὅσον τὸ δυνατὸν εὐτυχέστερα ἐδῶ. Βλέπετε, κυρία, προσέθηκεν, ἡ εὐτυχία, ἡ ἀγάπη, ἡ χαρὰ κάμνει τὸν ἄνθρωπον καλόν, καὶ τὸν προετοιμάζει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζωὴν ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς ὕψεις. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ὀρμώμεθα ὅλοι καὶ ὅλοι μὰς, αἱ ἀναλαμβάνουσαι τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἀμερικανοπαίδων. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνομεν εἰς τὰ μνησια συμβουλίᾳ μὰς, με τὴν ἰδέαν αὐτὴν ζῶμεν, καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτῆς λησιμονοῦμεν τὰς ἰδίας θλίψεις καὶ τοὺς βιωτικὸς περισπασμούς. Γινόμεθα εὐτυχεῖς ὅσον καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἀγαπῶμεν, τὰ εὐγνωμονοῦμεν διὰ τοῦτο.

Ὁρασιότατη κόρη, δόκιμος ἔτι διδάσκαλος, μὰς διέκοψεν. Θὰ ψαλοῦν οἱ ὕμνοι, ὅλοι αἱ τάξεις ἐπανῆλθον ἐκ τῆς γυμναστικῆς, εἶπε πρὸς τὴν διευθύντριαν, ἥτις μοὶ ἐξήγησεν, ὅτι ἐκάστη τάξις μίαν πρὸ μεσημβρίας ὥραν ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ παιδιὰ εἰς τὸν συναφῆ αὐτῆς ἐξώστην — ὅμοιον πρὸς ἐκείνον, ὃν ἐπεσκέφθημεν ἤδη — ἐν ᾧ ἀσκοῦνται ἢ παίζουν κατ' ἀρέσκειαν. Οὕτω ἡ ὄρεξις των ἐξεγείρεται καὶ τὸ πρόγευμά των, ὅσον λιτὸν καὶ ἄν εἶναι, τὰ εὐχαριστεῖ καὶ τὰ ὠφελεῖ.

Ἐνῶ εἰσέτι ὠμιλοῦμεν, ἠκούσθη ἕν εἶδος παραδόξου τριγμοῦ καὶ οἱ ἐκ τῶν πλαγίων τοῖχοι συστέλλομενοι ὡς εἶδος πτυκτοῦ διαφράγματος, ἀπετύρθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ αἱ δι' αὐτῶν χωριζόμεναι τάξεις ἠνώθησαν εἰς μεγάλην ἀπέραντον κυκλοτερῆ αἴθουσαν.

Πᾶσαι αἱ μαθήτριαι καὶ οἱ μαθηταὶ μετὰ τῶν διδασκαλιστῶν καὶ διδασκάλων των ἤρχισαν τότε νὰ ψάλλουν ὕμνους, τῇ συνοδείᾳ ὀργάνου. Τὸ θέαμα ἦτο ὠραῖον καὶ συγκινητικόν. Οἱ πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν πατρὸς ἀπὸ κοινοῦ ἐκπεμπόμενοι ὕμνοι ἦνουν ἐν ἀδελφικῇ ἐνόητι φύλα διάφορα καὶ ἡλικίας καὶ κοινωνικὰς τάξεις, καὶ τὸ σχολεῖον ἀνεπισιθίτως μετεβλήθη εἰς ναόν, ἐν ᾧ ἀληθῶς καὶ ἡ θρησκεία ἀγιάζεται καὶ ἡ ἀνθρωπότης εὐλογεῖται.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Συναυλία τοῦ Ὁμίλου τῶν Φιλομούσων. Ἀπόψε καὶ πάλιν ὁ Ὁμιλος τῶν Φιλομούσων συγκαλεῖ εἰς ὠραίαν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα τοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστάς καὶ θαυμαστὰς τῶν ὠραίων συναυλιῶν του. Ὁ κ. Boniciolli θὰ μὰς μεταφέρῃ καὶ πάλιν, ἔστω καὶ δι' ὀλίγας μόνον στιγμὰς, εἰς τοὺς οὐρανοὺς τῆς Τέχνης του, οἱ δὲ γνω-

στοὶ πλέον διαπρεπεῖς ἐρασιτέχναι θὰ κατακυλήσουν καὶ πάλιν τὰς ἀκοὰς μὰς διὰ τῶν ὠραίων ἐκτελέσεων των.

Καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς δὸς Σαυφούς Νικολαΐδου. Παρὰ τῆς δὸς Σαυφούς Νικολαΐδου, προαλειφόμενης διὰ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον, δίδεται τὴν προσεχῆ Πέμπτην καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς, ἣς θὰ μετασώσιν οἱ κ. κ. Λάσκαρης, Μπεκατώρος, Γουβίδης, Σάλλερ, Σπινέλλης καὶ Βαλεριάνης. Ἡ δὸς Νικολαΐδου θὰ ἀπαγγεῖλῃ «le rève» τοῦ Lacier καὶ θὰ παῖξῃ τὴν σύζυγον τοῦ Λουλουδάκη, κομωδιῶν τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Συναυλία Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας. Πολὺ ἐπιτυχῶς καὶ ἐν βριθούσῃ αἰθούσῃ τοῦ Θεάτρου τῶν Πικουλιῶν ἐδόθη χθὲς τὴν ἐσπερίαν ἣ ὑπὲρ τῶν σχολῶν τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας συναυλία. Καὶ αἱ ἐκτελέσεις τῆς ὀρχήστρας διεξήχθησαν μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ οἱ μετασχηματισμοὶ τῆς συναυλιακῆς ἐρασιτέχνης ἐξετέλεσαν ἐπιτυχῶς τὰ μέρη των, καὶ πολὺ ἐχειροκροτήθησαν. Ἰδίᾳ ὁ μικρὸς τετραχορδιστὴς Σ. Βλάχος ἐπευφημήθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

«ΕΣΤΙΑ» ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ Ἑστία ἀπέκτησεν ἤδη πολιτικὸν παράρτημα ἡμερησίον. Ἡ πολιτικὴ Ἑστία δὲν ἀνήκει εἰς κόμματα. Εἶναι ἴσως τὸ μόνον πολιτικὸν φύλλον, τὸ ἀπλλαγμένον κομματικῶν ἐλαττωμάτων. Τὰ κύρια τῆς ἄρθρα γράφονται ἀπὸ τοὺς γνωστοτέρους τῶν παρ' ἡμῖν λογογράφων. Με διευθυντὴν τὸν κ. Δροσίνην ἡ νέα Ἑστία προηνοεῖ ἐπιτυχίαν ἐν τῇ πολιτικῇ παρ' ἡμῖν κινήσει, ὅσην ἡ ἄλλη, ἣ ἀνὰ δεκαπενθήμερον ἤδη ἐκδιδόμενη, ἐν τῇ φιλολογίᾳ.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ Μ. ΣΙΓΑΛΑ

Παρὰ τοῦ γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων ἐσπερίδων του καλλιτέχνου φίμου κ. Μάρκου Σιγάλα δίδεται ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ καλλιτεχνικὴ ἐσπερίς.

Ὁ κ. Σιγάλας θὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸν ὄρκον τοῦ δαίμονος τοῦ Λερμοντώφ, τοῦ παρὰ τοῦ κ. Ἀξιώτου μεταφρασθέντος, θὰ καράτση δὲ καὶ πάλιν δαίμονα τῆς μιμητικῆς του δυνάμεως, μιμούμενος ἐξεχούσας παρ' ἡμῖν προσωπικότητας. Ὅσαι καὶ ὅσοι θέλουν καὶ νὰ ἀπολαύσουν σπανίαν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν καὶ νὰ γελάσουν πολὺ, ἄς τιμήσουν τὴν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα τοῦ κ. Σιγάλα. Τιμὴ ἐπιτηρίου ὠρίσθη δραχμὰς 3.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἡ στρατιωτικὴ Ἐνωσις εἶναι ἕν εἶδος Λούβρου ἢ Bon Marché με ἑλαχίστας προσθαφαιρέσεις. Ἐκεῖ τὸ κομφοτεχνικὸν μέρος περισσότερο ἀνεπτυγμένον, ἐδῶ τὸ πρακτικὸν πολὺ περισσότερον ἐφηρμοσμένον. Ἐκεῖ ἡ πολυτέλεια ἰδίᾳ θεραπευομένη, ἐδῶ ἴση φροντίς διὰ τὰ εἶδη τῆς ἐπιδείξεως, ὡς καὶ διὰ τὰ τοῦ κυλικείου καὶ τῆς μαγειρικῆς. Ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ μεγάλῃ οἰκίᾳ, κεντρικῇ, πολυόροφος, με μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ σὰς ἀναδιβάζει ἀνελευστὴρ, ἐνῶ ἐδῶ ἀνέρχεται τὰς κλιμακὰς πεζότατα. Καὶ ἐδῶ τμημα ἐργαστηρίου, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς πῖλους τῶν κ. κ. ἀξιωματικῶν.

Εἰς ἀποζημιῶσιν ὁμως ἔχετε τμημα γυναικειῶν πλουσιώτατον, με πωλήτριαν χαριτωμένην κυρίαν Γαλλίδα, ἣ ὁποία προμαντεύει πᾶσαν ἐπιθυμίαν σας, ἣ ὁποία παρακολουθεῖ τὸν συρμόν, ὡς ὅλοι αἱ γαλλίδες, καὶ δύναται νὰ σὰς δώσῃ τὴν γνώμην της ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλλήλου διὰ τὴν ἐποχὴν, διὰ τὴν φυσιογνωμίαν, διὰ τὴν ἡλικίαν σας φορέματος, ἢ ἐπιανωφορίου, ἢ οἰουδήποτε πράγματος θελήσητε.

Τὰ ὑφάσματα πωλοῦνται ἐδῶ ὡς καὶ ἐκεῖ εἰς τιμὰς ὠριμένες, με τὸ μέτρον, χωρὶς παζάρια καὶ συζητήσεις καὶ

συναγωνισμόν μεταξὺ πωλοῦντος καὶ ἀγοράζοντος περὶ τοῦ τίς θὰ γελάσῃ τὸν ἄλλον. Τάξις, ἡσυχία, ἀρμονία, ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, ἰδοὺ οἱ κυριώτεροι χαρακτηρισμοὶ τῆς ἐμπορικῆς κινήσεως ἀνὰ τὰ καταστήματα τῆς Στρατιωτικῆς Ἐνώσεως.

Ἀπέναντι τοῦ διαμερίσματος τῶν φορεμάτων ἔχετε τὸ τῶν ἐξαρτημάτων καὶ ψιλικῶν, παραπλευρῶς τὸ τῶν λευκῶν ὑφασμάτων λινῶν καὶ βαμβακερῶν, συναφῆ τούτοις τὰ τῶν ἐριούχων δι' ἐπανωφόρια ἢ παιδικὰ ἐνδυμάτια, ἢ ἀνδρικά φορέματα. Οὕτω χωρὶς νὰ περιφέρησθε εἰς τοὺς δρόμους, με ἄνεμον, ἢ βροχὴν, ἢ ἥλιον, ἀπλῶς ὡς εἰς τὸν οἶκόν σας ἀπὸ δωμάτιου εἰς δωμάτιον μεταβαίνουσα προμηθεύσεθε ὅ,τι σὰς ἀναγκαιοὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σας, διὰ τὴν τοῦ συζύγου σας, διὰ τὴν τῶν μικρῶν σας ἐνδυμασίαν, καὶ δι' αὐτὴν ἔτι τὴν ἐπιπλοσκευὴν τοῦ οἴκου σας.

Ἐκαστος ἐκ τῶν πωλητῶν σὰς παρουσιάζει δελτίον πληρωμῆς, μεταβαίνετε εἰς τὸ ταμεῖον, διερχομένη πρὸ τοῦ διευθυντηρίου καὶ τῶν λοιπῶν γραφείων καὶ πληρώνετε τὸν λογαριασμόν σας. Ἐνῶ δὲ κατέρχεσθε εὐχαριστημένη, διότι χωρὶς πολλοὺς δρόμους καὶ κόπον ἐπρομηθεύητε ὅ,τι σὰς ἀναγκαιοὶ διὰ τὴν ἐποχὴν, βλέπετε ἐπὶ μεγάλῃς θύρας τοῦ πρώτου πατώματος τὸν τίτλον *Partoπωλείου*. Εἰσέρχεσθε καὶ ὑπάλληλοι καθαροὶ, κόσμιοι σὰς ὑποδέχονται. Ἐφοδιάζετε τὰ ἐρμάρια καὶ τὰς μαγειρικὰς ἀποθήκας σας με ἐξαισίας ποιότητος ἀποικιακά, με χαβιάρι τὸ ὁποῖον σὰς κάμνει νὰ προτιμᾶτε τὴν σαρακοστὴν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόκρεω, με πᾶστας, με ὄσπρια καλοδραστα, με ἔλαια ἐκλεκτά, με θαλασσινὰ τοῦ κουτιοῦ, με βούτυρα ἐκλεκτά, με ὅ,τι τέλος δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ καλὴ οἰκοκυρά. Καὶ αὐτὰ ἐπίσης καλοζυγισμένα, εἰς τιμὰς ὠρισμένας, πάντοτε εἰκοσι τοῖς 0/0 εὐθηνότερα ἀπὸ τὰ λοιπὰ παντοπωλεῖα. Ὅπερ ἀποδεικνύει τὸ ἐπικρατοῦν πρακτικὸν πνεῦμα τῆς Ἐνώσεως τῆς Στρατιωτικῆς, ἥτις ἀποβαί-

νει εὐεργετικὴ καὶ διὰ τὸν στρατὸν καὶ διὰ τοὺς πολίτας ἐν γένει, οἵτινες ἐξ ἴσου ἀπολαμβάνουσι τῶν πλεονεκτημάτων τῆς εὐθηνίας, καὶ τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητητος, στερούμενοι μόνον τοῦ κέρδους τῶν στρατιωτικῶν μετόχων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ν. Γ. κ/πολιν. Ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. 147 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Κον Ε. Π. Βῶλον. Ἐλάβατε σημειώσιν ἀριθμῶν διὰ δελταρίου. — Κον Π. Π. Γ. Καλλιγᾶτα (Κεφαλληνίας). Χρήματα ἐλήφθησαν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Ι. Δ. Ζαγοράν. Ἀριθμὸς Ἡμερολογίου σας 4,473. Συγγνώμην μυριάκις διὰ τὸ λάθος. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη. — Κον Τ. Γκ. Λάρισσαν. Τὰ φύλλα τῆς «Οἰκιακῆς» ἀπεστάλησαν καὶ ὑπολογίζομεν τὴν συνδρομὴν της ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1893. — Κον Α. Α. Λ. Ροστόβ. Φρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν. Οἱ *Μαργαρίται* δὲν στοιχίζουσι 8 φρ. Λαμβάνετε λοιπὸν καὶ τὴν «Οἰκιακὴν» καὶ ὑπόλοιπον ἐξ ἐνός φρ. εἰς τὴν διάθεσίν σας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κον Μ. Χ. Κ. Λεβαθεῖαν. Ἀντίτιμον τριῶν ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Ε. Κ. Χανία. Δρ. 50 ἐλήφθησαν. Πλειοτέρας πληροφορίας διὰ δελταρίου. — Κον Στ. Β. Λέσθαν. Ὅραία καὶ εὐγενῆς ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Εἶθε αἱ εὐχαὶ τοῦ β' μέρους τῆς ἐπιστολῆς σας νὰ πραγματοποιηθῶν. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Β. Κ. Γενεύην. Δὲν τὰ ἐλάβατε, διότι δὲν ἐξεδόθησαν ἔτι. — Κον Α. Σ. Ἰωάννινα. Φρ. χρ. 50 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Εἶχον διακοπῆ, διότι δι' ὀλίγον καιρὸν ἀπηγορεύθησαν ἐν Τουρκίᾳ. — Κ. Κ. Ἰσμαῖλ. Ἀριθμοὶ ζητούμενοι ἀπεστάλησαν. Καλύμματα χρυσᾶ ἀποστέλλονται. — Κον Μ. Π. Κασσαμπᾶ. Ἡμερολόγια καὶ φύλλα ἐστάλησαν εὐχαριστῶς. — Κον Ε. Ν. Δρ. Σύρον. Ζητούμενα ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου. — Κον Ε. Δ. Πάτρας. Τρεῖς ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν μετὰ ἐσωκλειστῶν χρημάτων. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Κον Β. Π. Πύργον. Οὐδέποτε διεκόπη ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀποστολὴ τοῦ φύλλου. Φύλλα «Οἰκιακῆς» ἐστάλησαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της. — Κον Αἰ. Κ. κ/πολιν. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐν Εὐρώπῃ, γίνεταί δὲν δύναμεθα πάντοτε νὰ πράττωμεν καὶ ἡμεῖς. Χωρὸς προσωποφῶρον ἐν μέσῃ τεσσα-

57 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 57

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Θὰ εἰμπορέσῃς νὰ διέλθῃς πλησίον της αὔριον, τὴν ἡμέραν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος τὸν Ἀνδρέαν.
— Φεῖ! ὄχι! Ἀπὸ τίνος καιροῦ ὁ ἀρχιτέκτων παρὰ τῷ ὀπίω ἐργάζομαι ἔγινε κακώτερος ἢ ἂν λείψω αὔριον, εἰναὶ ἄξιος νὰ με ἀπολύσῃ, τοῦτο δὲ θὰ ἦτο τὸ κορύφωμα τῆς δυστυχίας.
— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ἐξαπλώσου εἰς αὐτὸ τὸ ἀνέκλιτρον, καὶ προσπίθῃς νὰ κοιμηθῇς. Διὰ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς παχυοῦσας ἀνακλιμαθῶν ἐγὼ τὴν φροντίδα.
— Μὰ, τότε, θὰ εἶσαι ἀφανισμένος αὔριον. Πῶς θὰ δυνηθῆς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ ἔργον σου;
— Ὡ! δι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλη. Ὁ διευθυντὴς μου δὲν με ἀπολύει τόσον εὐκολα, διότι με πολλὴν δυσκολίαν θὰ ἠμπορέσῃ ἔπειτα νὰ με ἀντικαταστήσῃ δι' ἄλλου Ὡ! ἐκ τούτου παραβλέπει κάπως. Ἐκτὸς τούτου, κατ' αὐτὰς δὲν ἔχομεν κατεπειγουσὰς παραγγελίας. Οὐ ὡ ἀρκεῖ, ὅταν οὕριον τὸ πρῶθ θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ γραφεῖόν σου, νὰ περᾶσῃς νὰ εἴπῃς εἰς τὸ καταστήματά μὰς, ἐν ὁδῷ Δουαί, ὅτι ἔγω ἀρρωστον τὸν ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀφήσω.
— Ὡ! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας, τὸν ὁποῖον ἀπέπεινεν ἡ συγκίνησις, ἔχεις ἀγγίλου ψυχὴν!
— Τέσσαρες ἢ πέντε ἡμέρας εἶχε διέλθει ἐντελῶς σχεδὸν αἰπνὸς ὁ Δανζελῶ, διότι ἡ σύζυγός του εἶχε ἀνάγκην διαρκοῦς ἐπιθλήψεως.
— Καταπονθθεὶς ἐκ τῆς ὑπερμέτρου κοπώσεως, με ὄλην τὴν κατέχευαν αὐτὸν ἀπελπίσιν, δὲν ἐβράδυνε νὰ καταληθῇ ὑπὸ ὕπνου.
— Ὁ Ροβέρτος, καθήμενος παρὰ τὸ προσκέφαλον τῆς ἀσθενοῦς, τὴν ἐπεριποιήθη πραγματικῶς ὡς ἀγαθὸς ἀδελφός.
— Ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε συχνὰ παραληρήματα.
— Ἐξηκολούθει, καίτοι μὴ ἀντιλαμβάνομένη, τὰ περὶ αὐτὴν, νὰ φέρῃ συχνὰ

τὴν χεῖρα εἰς ὁ μέτωπον διὰ νὰ τὸ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ περιέχοντος συντηρημένον πάγον ἐπίδεσμου, ἐνῶ τὸ στόμα της ἐξέφερον ἀδιαλείπτως φθόγγους ἀκατανόητους μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀραῖα καὶ που διεκρίνοντο αἱ λέξεις:
— Ροσεβὲλ! . . . Φράγκα! . . . Ἀνδρέα! . . .
Κατὰ τινὰ στιγμὴν ἐβράνη εἰς τὸν Ροβέρτον ὅτι ἔγινεν ἡσυχυτέρα.
— Εἶχε παύσει ὁ συνεχὴς μουρμουρισμὸς της, καὶ ἡ ἀναπνοὴ της δὲν ἠκούετο πλέον.
— Ἐκλινε τότε διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἀπεκοιμήθη, διὰ νὰ ἦνε εἰς θέσιν νὰ πληρωρρήσῃ περὶ τούτου τὸν λατρὸν.
— Καθ' ἣν στιγμὴν τὴν παρετήρει, ἡ Τερέζα ἠνοιξεν αἰῶνας τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐπὶ μακρόν τὸν ἔβλεπε.
— Αἴφνης τῷ ἔνευσεν ἀποτόμως νὰ φύγῃ μακρὰν.
— Ὡ! κακὴ νονά, ἐψέλλισεν ὀργίλω, ποῦ ἄρῃσες τὸν Ἀνδρέαν νὰ κατατανανῆται, ἐνῶ ἠμπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃς! . . . Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ! . . . φύγε! . . . δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω! . . .
— Αἱ φράσεις αὗται ἦσαν αἱ πρώται, ἃ: ἐπρόφερον ἡ Τερέζα, ἀπ' ὅτου εὗρισκετο παρ' αὐτῆ ὁ Ροβέρτος.
— Οὗτος τὰς ἀπέδωκε εἰς παραλήρημα αὐξάνοντος πυρετοῦ, καὶ τῇ ἔδωκε μίαν δόσαν ἐκ τοῦ διατεταγμένου φαρμάκου, μεθ' ὃ ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του καὶ εἰς τὸν ψυχρὸν τῆς κεφαλῆς ἐπίδεσμον.
— Μόνον ἀφῶ ἐξημέρωσεν, ἐξύπνησεν ὁ Ἀνδρέας.
— Ἀνετινάχθη δια μίαν ὀρθὴν καὶ ἔστρεψε παρα τῇ Τερέζα.
— Ὁ Ροβέρτος ἔβλεπεν ἀμέσως τὸν δακτυλὸν ἐπὶ τῶν χεῖλών του.
— Σοῦ! τῷ εἶπε. Εἶναι τώρα μία ὥρα ποῦ κοιμάται. Ὁ ὕπνος αὐτὸς θὰ τῆς κάμῃ βεβαίως μεγάλον καλόν. Πρόσεχε μὴ ἐξυπνήσῃ!
— Τῷ ὄντι, ἐν τῇ καταλεύφῃ κλίνῃ της ἡ Τερέζα ἐκοιμάτο, λευκὴ ὡς αἱ δὴδὸναι της. Τὸ στήθος ἔφαινετο ἀναπνέον τακτικῶς.
— Τὸ φεσβῶν ἰόχρουν χρώμα, ὑπερ χθὲς ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον της εἶχεν ἐκλείψει. Ἦτο καταφανὲς ὅτι ἡ κατάστασις της εἶχε βελτιωθῇ.
— Ὁ Ἀνδρέας παρόμενα ἀνεῖζον αὐτήν, ἐνῶ χονδρὰ δάκρυα ἔρρουν ἀπὸ τῶν παρειῶν του.
— Ἐσπογγισε βραδίως αὐτὰ καὶ ἔπειτα στρεφόμενος πρὸς τὸν Ροβέρτον.
— Τὴν ζωὴν της εἰς σὲ τὴν χρεωστῶ! . . . Τοῦ λοιποῦ ἡ ἰδικὴ μου ἡ ζωὴ εἶναι κτήμα σου.

ρακοστή βεβαίως θά επικριθῆ. Ἄδιόφορον ἐν εἰμεθα ὀλιγώτερον εὐσεβεῖς καὶ ὀλιγώτερον χριστιανοὶ ἐκείνων.—Κον Στ. Β. Ἄλεξάνδρου. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν. Γράφομεν.—Καν Εὐ. Η. Διόρη. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. Οὐδὲν καθυστερεῖτε.—Κον Κ. Π. Σωζούπολιν. Ὑπάρχει, νομίζομεν, μικρὸν λάθος, περὶ οὗ γράφομεν.—Καν Ε. Κ. Πάτρας. Ποία ἦτο ἡ προτέρα διεύθυνσίς σας; —Καν. Λ. Χ. Σουλινᾶ. Ἀφοῦ ἀπουσιάζετε μῆνας ὅλους, πῶς θέλετε νὰ μὴ χάνωνται τὰ φύλλα σας; —Καν Μ. Εὐ. Καβάλλαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ παρασχεθείσας πληροφορίας. Φύλλα ἀπεστάλησαν. —Κον Ν. Μ. Βραϊλᾶν. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν. Διατὶ γράφετε ἑλληνικὰ μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας; —Καν Π. Α. Λεμησσόν. Ἄναμένω ἀπάντησίν σας εἰς τελευταίαν μου.—Καν Ν. Σ. Βῶλον. Πολὺ καλόν, ἀλλὰ πολὺ σχοινοτενές. Ἐπιτρέπετε συντόμευσιν; —Καν Μ. Τ. Φανάριον. Δὲν πταίομεν ἡμεῖς, ἀφοῦ τὰ εἰς δέμα εἰς Κων/πολιν φύλλα μας ἦσαν δεκτά, τὰ δὲ ἐκ διαλειμμάτων ἀποστελλόμενα μᾶς ἐπιστρέφοντο. —Καν Α. Β. Ζάκυνθον. Ἀπεστάλησαν. Ἐν ἐγκριθῆ εὐχαρίστως. —Καν Γλ. Κ. Π. Κυρήναιαν. Ἀποστείλατε παρακαλούμεν ἀντίτιμον συνδρομῆς σας καὶ ἡμερολογίου πρὸς τὴν ἐν Λεμησσῶ κ.Π. Λοϊζιάδα.—Καν Π. Στ. Β. Τσαγγαράδαν. Ἀπειρον εὐγνωμοσύνην δι' ὠραίαν ἐπιστολήν σας καὶ ἀποστελλόμενα. Ἐν περιπτώσει μὴ διαθέσεως, χρήματα εἰς διάθεσίν σας. Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ι. Γ. Ἀθήνας. Ἐλάθετε βεβαίως ζητούμενην ἀπόδειξιν. «Οἰκιακῆς» θέλετε λάβει ἕνα τῆ ἐκδόσει των. —Καν Μ. Μ. Ζάκυνθον. Δρ. 20 μετὰ ὠραίας ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Τ. Μ. Χ. Κάρυστον. Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, καίτοι εἶναι ὀλίγον δύσκολον. Τὰ ἡμερολόγια τοῦ 1894 τιμῶνται 2 δρ. ἕκαστον. —Καν Μ. Μ. Βραϊλᾶν. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενεῖς πάντοτε ἐνεργείας. Τὴν κ. Π. δὲν εἶδον εἰσέτι. —Καν Εὐ. Ἐρ. Π. Θήβας. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἄναμένωμεν ὑποσχθέντα. —Καν Κ. Σ. Λαμίας. Ὁραία ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Ἀπείρους εὐχαριστίας. Δὲν ἀνεχώρησε ποσῶς, ἄρα καὶ δὲν ἐπανήλθε. Προσεχῶς γράφομεν.—Καν Εὐ. Κ. Ἄνδρον. Ἐτέθη Ἀγγλικὴ κατὰ τυπογραφικὸν λάθος. Εἰξεύρομεν ὅτι εἶναι Βυζανθία, ἀφοῦ καὶ τὴν βιογραφίαν τῆς ἐδημοσιεύσαμεν.—Κον Ι. Ζ. Βατούμ. Θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ διακόψωμεν ἀποστολήν.—Κον Ι. Μ. Κέρρον. Ἐνεργάφη. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται.—Κον Ι. Φ. Σμύρνην. Συνεμορφώθημεν ὀδηγίαις σας.—Καν Α. Μ. Στενήμαχον. Προσεχῶς δημοσιεύεται. Ἀπεστείλαμεν «Οἰκιακὴν» πρὸς νέας συνδρομητριάς.—Ἴον.

Ναύπλιον. Ροφᾶτε αὐτὰ ὅσα δύνασθε πλεονότερα. Πλύνεσθε μὲ γάλα· Κλείετε συνεχῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τοὺς ὀφθαλμούς. Κοιμᾶσθε ὅσον δύνασθε πλεονότερον. Μὴ κλαίετε, ἀλλ' οὔτε μὴ γελᾶτε πολὺ. Εἶναι συνταγή, ἣν ἐλάβομεν ἐκ φίλης μας ἰατροῦ ἐκ Παρισίων.—Κας κ. Ἐ. Μ. Θ. Κέρκυραν, Ν. Κ. Καλλιμεριάνους, Ν. Ν. Πορταριάν, Ἀγγ. Κ. Πειραιᾶ, Κ. Δ. Κ. Βῶλον, Χρ. Α. Α. Πόρον, Ἀλ. Σ. Πειραιᾶ, Αἰ. Π. Κρανίδιον, Εὐ. Ἀχινόν, Μ. Β. Ἀθήνας, Μ. Θ. Κύθον, Κ. Π. Χρ. Δικατερινοδάρ. Χρήματα ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. Ζητοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ.κ. συνδρομητριῶν, αἵτινες ἔγραψαν ἡμῖν πρὸ πολλοῦ καὶ εἰσέτι δὲν ἔλαβον ἀπάντησίν μας. Συνεσωρεύθησαν τόσαι ἐπιστολαί, ὥστε ἀναγκάζομεθα νὰ βραδύνωμεν τὰς ἀπαντήσεις.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Πλύνετε μαλλίνην λευκὴν κουβέρταν, ἐν γεμίσητε σκίφην ὕδατος, ἐν ᾗ εἴχετε διαλύσει μίαν πλάκα σαποῦνι καὶ 3 κουταλιὰς βόρακα. Ἀφίνατε τὴν κουβέρταν σας, εἰς τὸ νερὸν αὐτὸ ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν ἐπαύριον τὴν πλύνετε ἐλαφρᾶ, χωρὶς νὰ τὴν τρίψητε, τὴν σφίγγετε χωρὶς νὰ τὴν στρίψετε, ὡς συνήθως κάμουν εἰς τὰ ρούχα, τὴν ξεπλύνετε μὲ δύο νερά καὶ τὴν ἀπλύνετε.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἀγγινάρας παραγμιστάς. Τὰς καθαρίζετε, ἀφαιρεῖτε τὸ τρίχωμα τῆς καρδίας καὶ τὰς ἀλατίζετε. Ἰδιαίτερος καθουρτίζετε κρομμυδάκια φρέσκα μὲ μαιντανόν, ἀνιθον, ρύζι καὶ ἀλατοπίπερον. Γεμίζετε τὰς ἀγγινάρας τὰς τοποθετεῖτε ὀρθὰς εἰς τὴν γύτραν καὶ οὕτω ὥστε νὰ συγκρατῶνται ὀρθαί χωρὶς νὰ γύρουν, προσθέτετε λάδι, λεμόνι ὀλόκληρον, ὀλίγον νερόν καὶ ψιλοκομμένον σκόρδον καὶ τὰς σιγοβράζετε. Γίνονται πολὺ νόστιμοι.

Τιμαὶ εἰς τὸν κ. Τσάμιν

Νέαι τιμαὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὸν καλλιτέχνην ὑποδηματοποιὸν τοῦ γυναικείου φύλου κ. Τσάμιν. Ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος τῶ ἀπένευμε τὸν τίτλον προμηθευτοῦ τῆς Αὐλῆς Του, ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας του καὶ τῆς ὑπεροχῆς του εἰς τὴν τέχνην.

Κυρία ἀγγλὶς μεσήλιξ, μὲ μόρφωσιν καὶ ἀνατροφήν ἀρίστην, δυναμένη νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν διεύθυνσιν οἴκου καὶ τὴν ἀνατροφήν καὶ ἐκπαίδευσιν τέκνων, καὶ παραδόσει; ζητεῖ οἰκίαν. Φέρει ἀρίστα συτάσεις καὶ ἔχει μετρία ἀξιώσεις. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθὼς καὶ τὰς μετ' αὐτὴν, ὁ Ροβέρτος ἔμενε διαρκῶς παρὰ τῆ Τερέζα. Εἶχε γράψαι εἰς τὸν διευθυντὴν του καὶ ζητήσαι ὅκτω ἡμέρων ἀδειαν. Ἐπειδὴ πράγματι ἦτο ὄχι μόνον ὁ καλλίτερος τῶν ἐργατῶν τῶ καταστήματος, ἀλλὰ καὶ ἐπιμελέστατος, τῶ ἔχουρηγῆσαν τὴν αἰτιθεῖσαν ἀδειαν. Ἀριερώθῃ λοιπὸν εἰς τὴν νοσηλεύσειν τῆς ἀσθενούς, καὶ ἐξετέλει: ἐντελῶς ἕνα καὶ ἀκριβῶς τὰς ἱατρικὰς παραγγέλιας, βοθηθῶμενος ἕκαστοτε καὶ ὑπὸ τῆς θυρωροῦ. Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἠγρόπουν παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀνά μίαν νύκτα ἕκαστος καὶ ὁ ἕτερος οὗ ἦτο ἡ σειρά ν' ἀνακαυθῆ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς Τερέζας. Ἐσπέραν τινὰ ὁ Ἀνδρέας εὐρὲς τὸν Ροβέρτον ἀναμμένοντα αὐτὰν εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ πρώτου δωματίου. — Ὁ Ἀνδρέα! ἔραξεν οὕτως ἕνα ἰδὼν αὐτόν. Ἡ Τερέζα ἐσώθη! . . . Μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε πρὸ ὀλίγου ὁ ἱατρός. Καθὼς φαίνεται, μέλιστα, ἀνέλαθεν ὅλως διόλου τὰς αἰσθήσεις τῆς. Καὶ ἔκλειεν, ὁ ἀγαθὸς νέος, διότι τοὺς ὑπερηγάπα ἐκ βάθους καρδίας καὶ τοὺς δύο ὡς ἀδελφῶν καὶ ἀδελφῆν. Κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἐβδομάδα τοὺς ἔδωκε καὶ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ζωὴν του, καὶ φυσικῶς τῶ λόγῳ, τὰ ὀλίγα χεῖματα ὅσα εἶχε κατὰ μέρος. — Εἰς σὲ χρεωστωτὴν σωτηρίαν τῆς, τῶ ἀπῆντησεν ὁ Ἀνδρέας, θλίδων αὐτόν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Εἰς τὸ ἐξῆς, ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν, εἶσαι τὸ ἀγαπητότερον εἰς ἐμὲ ὅν ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσῆλθον. Ἡ Τερέζα ὡς ἐξυπνήσασα κατόπιν φοβεροῦ ὄνειρου, ἤκουσε τὴν θυρωρὸν ἦτις μετὰ ζωντανῆς συγκινήσεως τῆ διηγήτο τὰ κατὰ τὴν ἀσθενείαν τῆς. Ἄμα ἰδοῦσα τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὸν Ροβέρτον, ἡ ἀσθενὴς ὤρα καὶ πολὺ ἀδύνατος, ἀλλὰ ὅσον οὐδέποτε ὠραία, ἐκύταξε τὸν Ἀνδρέαν καὶ ἔπεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ροβέρτον — Ἐνωρίζω τὴν ἀξιοθαύμαστον πρὸς ἡμᾶς ἀφοσιώσιν σας, εἶπε πρὸς τὸν τελευταῖον πόσον θὰ σᾶς ἀγαπῶμεν καὶ ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ! Ὁ Ροβέρτος ἤρπασεν ὀρμητικῶς τὴν χεῖρά τῆς. — Ὁ! πόσον γλυκὸν λόγον εἶπατε, ἀνερώνησε, δι' ἐμὲ πρὸ πάντων γλυκὸν, δι' ἐμὲ τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν ἠγάπησεν ἀφ' ἧς ὑπάρχω! Ἡ κυρὰ Σαμουὴλ ἡ ἀξιόλογος γραικὴ ἔχυνε θερμὰ δάκρυα ἐκ τῆς συγκινήσεως τῆς.

— Ἄ! Τί τὰ θέλετε, χαρὰ Θεοῦ εἶναι νὰ βλέπη κανεὶς καλοὺς ἀνθρώπους, ἔλαγε ἐνῶ ἀπῆρχετο. Καὶ καταβαίνουσα τὴν κλίμακα ἐμενολόγει. — Ἄμ' αὐτὸς ὁ Ροβέρτος! Τί χρυσὴ καρδίά! Ἄ!, καὶ νὰ ἦτο παιδί μου! Ἐπάνω δέ, ἐν τῶ δωματίῳ τῆς ἀσθενούς καὶ αὐτῆ καὶ ὁ Ἀνδρέας ἔφρασαν νὰ ἐκχύνωνται τὰ πλημμυροῦντα τὴν καρδίαν των αἰσθήματα ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ροβέρτον. — Ναι, ἔλαγιν ἡ Τερέζα μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῆ χάριτος καὶ διὰ γλυκυτότης φωνῆς, τώρα πλέον Ροβέρτε δὲν θὰ εἶσαι μόνος ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ ἔχῃς καὶ ἀδελφὴν, θὰ ἔχῃς καὶ ἀδελφόν, ἀλλὰ πράγματι ἀδελφούς οἷντες θὰ εὐχωνται νὰ εὐρῆς καὶ σύζυγον καλὴν, ἥτις νὰ σὲ ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη ὅπως ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὸν Ἀνδρέαν. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποτελειώσῃ τὴν τελευταίαν φράσιν ὅτε κρούεται αἴφνης ἡ θύρα, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἦτο κλεισμένη ἐσωθεν, ἠνοήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκέπτου, καὶ ἠκούσθη θεοῦ μεταξωτῆς ἐσθῆτος καὶ διεδόθη ἀνὰ τὸ οἶκημα λεπτόν θεῖον ἄρωμα, καὶ ἀντήχησε λαμπρὰ φωνή, πλήρης καὶ θλίψεως καὶ πίθους καὶ ἀπελπισίας νεανίδος ἐν ὀρμῇ προσηρημένης. — Τερέζα! . . . Τερέζα μου! . . . Ἄχ! Θεέ μου! . . . Σὲ ἤυρα λοιπὸν τέλος πάντων! ἀλλὰ εἰς ὅποιαν κατὰστασιν! Καὶ ἐνεφανίζετο αἴφνης ἡ Φράγκα, καὶ ἐγάθη ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίνης, καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν ἀδελφὴν τῆς, πρὶν εἶαι αὐτὴ λάθρῃ καιρὸν νὰ τὴν ἴδῃ καλῶς καὶ νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ, καὶ τὴν ἐσφίγγε, καὶ τὴν ἐφίλει, καὶ τὴν ἐκάλυπτε μὲ τὰ δάκρυά τῆς. — Σὺ, ἐπανελάμβανε, εὐχρυσὴ μου Τερέζα, ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ πτωχὸν οἶκημα! Ἄ, θεέ μου, θεέ μου. . . Ἡ Τερέζα ἦτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆ ἀνταπέδιδε τὰς θερμὰς θωπείας τῆς καὶ τὰ φιλήμετά τῆς, τὴν ἀπεμάκρυνεν ὀλίγον ἀπὸ σιμά τῆς, ἕνα ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦτους καὶ τῆ εἶπε. — Εἰς αὐτὸ τὸ πτωχὸν οἶκημα; . . . ἐπανέλαθεν. Ἀλλὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἐδῶ μέσα, Φράγκα, διότι εὐρίσκομαι ἐν μέσῳ τοῦ συζύγου μου καὶ ἐνός ἀδελφοῦ, οἷτινες μὲ ἔσωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον! . . . — Ἀπὸ τὸν θάνατον! . . . Τί λέγεις, Τερέζα; . . . Ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃς; . . . Παρ' ὀλίγον ν' ἀπέθνησκες χωρὶς νὰ σὲ ἰδῶ κἄν ἐγὼ! . . . — Καὶ ὅμως! . . . — Σιώπη! . . . Εἶσαι κακὴ. . . Νὰ σὲ ἀγαπῶ τόσο! . . . Νὰ σὲ ἀναζῆτω ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφυγες! . . . (Ἀκολουθεῖ)